

MICHAL BYSTROV

Michal Bystrov patří mezi nevšestrannější hudební fajnšmekry u nás. O hudbě píše jako **novinář** (Lidové noviny, UNI, Rock&Pop) i **badatel** (Příběhy písní), **překládá** hudební **monografie** (Paul Simon, Příběh Led Zepellin, Život Boba Dylana, Tom Waits – divoká léta ad), **texty** (Bob Dylan) i **poezii**, sám píše texty

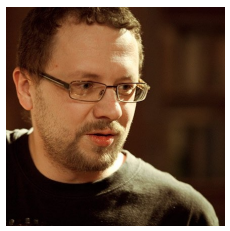
básnické, písňové i redakční (Český rozhlas) a příležitostně vystupuje jako písničkář (Osamělí písničkáři).

Michal Bystrov byl v roce 2007 přímým iniciátorem vzniku Open Micu, první rok se na organizaci sám podílel a často na něm také sám hrál. V pozdějších letech přichází spíše výjimečně jako čestný host – tak recitoval například v lednu 2012 na jubilejním 50. Open Micu.

Dnes bude celý program provázet Michalův stručný, ale znalý komentář ilustrující pozadí vzniku jednotlivých písní, zákulisní čachry i osobní peripetie ústředního autora.

>> www.michalbystrov.cz

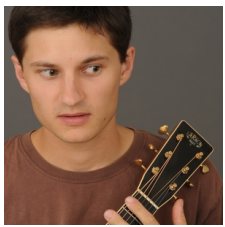
LUKÁŠ „FIN“ DUŠEK

Lukáš Dušek studoval na Univerzitě Karlově na fakultě přírodních věd, přechodně se živil vším možným, ovšem v současné době je překladatelem na volné noze. Bůh ví jak a bůh ví proč přežil období undergroundu a piva, poté i období jazzu a vína a nyní přežívá osobnostní kocovinu. (*jeho slova...*)

Vlastní poezii publikoval v Divokém víně a v almanachu Wagon. K dnešnímu tématu přispěje českými parafrázemi Simonových textů, pokud možno vždy právě těch písní, které vzápětí zazní v původním znění bez titulků v podání dua Groovey.

JAN ŘEPKA

Samostatně vystupuje písničkář Jan Řepka teprve poslední tři roky. Tuto pozdnější dobu charakterizují jednak hudební cyklotúry, domácí koncerty, pořad Open Mic a autorské album **Čistý byl svět**, které vydal vlastním nákladem v dubnu 2010.

Je autorem desítek písní a překladů (Dylan, Matter, Simon, Young) a několika reportáží, recenzí a rozhlasových pořadů. V minulosti spolupracoval např. s Country Radiem, s internetovým Radiem Folk nebo s festivalem Porta. Na jaře 2011 podnikl více než měsíční cykloturné, během něhož urazil přes 1900 km a odehrál 26 koncertů u nás, na Slovensku a v Polsku.

Jan pracuje jako technik v Divadle Za plotem v Bohnicích a na písničkářské scéně se momentálně angažuje více jako organizátor.

>> www.janrepka.cz

OPEN MIC POTRVÁ (PRAHA)

6 let trvání, 63 dílů a více než 300 různých písničkářů – to je stručná bilance pražského Open Micu POTRVÁ, který vznikl v roce 2007 z popudu písničkáře, překladatele a publicisty **Michala Bystrova**. Sám o tom píše:

„Idea zněla: vrátit se do dob, kdy v newyorské bohémské čtvrti Greenwich Village patřily folkové kluby jeden den v týdnu komukoli, kdo vylezl na pódium. Konkurence v New Yorku byla a je o hodně větší, takže kdo diváky nezaujal hned napoprvé, býval dost brutálně vypískán. To u našeho hodného folkového národa nehrozí, což je možná škoda, protože se mi často zdá, že těmto posluchačům stačí málo. Na druhé straně oceňuji jejich toleranci (...).“

Samotné organizace se od počátku chopil písničkář **Jan Řepka**, vystupující v té době v duu Nestiháme. Díky jeho péči a rostoucímu zájmu účinkujících i diváků se z Open Micu postupně stala jedna z nejzajímavějších pražských scén vůbec.

V současnosti se Open Mic koná **pravidelně** každou první středu v měsíci v dejvické **Kavárně POTRVÁ**, pravidelně ho navštěvuje 60 – 90 diváků a od roku 2009 má také každý večer speciálního hosta:

„Zároveň s myšlenkou pořádat open mic (tradiční výraz pro scénu otevřenou všem) nás napadlo, že by měl mít každý večer **zvláštního hosta**, s nímž by se však vůbec nejednalo jako se zvláštním. Hrál by tak jako ostatní víceméně zarmotovaně, byl by prostě jedním z řady a musel by se snažit zaujmout jako každý jiný. A naopak, ti méně zkušené účinkující by se zase museli snažit, aby si v jeho společnosti neuržili ostudu. Docela mazaný způsob, jak z hráčů vyždímat maximum. Nejdřív jsme si mysleli, že za takových podmínek k nám žádný uznávaný performer nepřijde, ale rád konstatuji, že jsme se hluboce mýlili.“

Open Mic je ako malířský festival jedného večera, kde si poslucháč môže nájsť kopec skvelej muziky a naopak muzika svojho poslucháča. [Katarína Koščová, zpěvačka]

Pozvání zatím přijaly takové osobnosti jako Vladimír Merta, Dagmar Voňková, Ivan Hlas, Jiří a Zdena Tichotovi, Longital nebo Eve Quartet. Zároveň se daří představovat řadu zahraničních písničkářů (Justin Lavash, James Harries, Feng-yün Song, Ora Cogan, Sanyland, Alasdair Bouch), nové mladé talenty (Pokáč, Vítěk Eliáš, Jana Šteflíčková, Martina Trchová) a již zkušené, ale obecně neznámé tváře (Martin Rous, Jiří Smrž, Jan Žamboch).

Někteří z účastníků Open Micu se také později prosadili na mnohem viditelnější úrovni, mezi všemi Xindl X, Jananas a Zuzana Mikulcová.

>> www.openmic.eu

Výsledkem je vzácná komunita, v pravém slova smyslu bohužel obsah a já si moc rád počkám na dobu, až si i ta rádia a koncertní manažeři povšimnou alespoň někoho z těch, které díky Open Micu už kdekdo, koho muzika opravdu zajímá, dávno zná. [Jan-Matěj Rak, písničkář a kytarista]

OPEN MIC UVÁDÍ:

Pátý koncert pořádaný pod záštitou Open Micu, avšak jindy a jinde. Open Mic funguje velmi dobře ve své pestrosti a kontrastech, jeho dramaturgie ale není vhodná pro celovečerní recitál.

Titulek **Open Mic uvádí:** proto od loňska avizuje **mimořádné koncerty** konané sice jindy než Open Mic, ale pod jeho hlavičkou a s jeho výslovným doporučením.

Značka **Open Mic uvádí:** je vždy zárukou vysoké kvality, originality a neokoukanosti, k věci ovšem patří také pohodlné zázemí, dobrá dostupnost, kvalitní zvuk a tištěný program.

PODĚKOVÁNÍ

Petr Vácha a Kavárna Potrvá.
Barka Fabiánová (foto), Pavel Rada (zvuk).
Jaromír Novák (vstup), Countryon (propagace).

Děkujeme za pozornost.
Písni uši!

KONTAKT

Jan Řepka // jan@openmic.eu

www.openmic.eu

Open Mic POTRVÁ #61
6. 2. 2013
fotografie: 57

Open Mic uvádí: 5x30
(Ashia Grzesik, Zofie Kabelková, Martina)

Open Mic POTRVÁ #60
2. 1. 2013
fotografie: 49

Open Mic POTRVÁ #59
5. 12. 2012
fotografie: 49

NÁSLEDUJÍCÍ PROGRAM

1. 5. 2013 (19:00) Praha · Open Mic POTRVÁ #64

program: Martin Brdečko, Tamdoletma, sbor Unisono ad.
hosté: **Jamie Marshall** (GB), **Liv Lombardi** (USA)

...

7. 5. 2013 (19:00) Brno · Open Mic NA PRAHU #17

program: Gejza Horváth, Petr Kovač, Leva, Martin Sedláček ad.
hosté: **Jarabáci**

...

15. 5. 2013 (18:00) Praha · Open Mic na Folimance I

hosté: Krystyna Skaliková, Craig Denham (NZ), Horana a syn

...

29. 5. 2013 (18:00) Praha · Open Mic na Folimance II

hosté: Vítek Eliáš, Dominika Fričová (SK), Šantré

OPEN MIC UVÁDÍ:

program

19:30	I. část
20:30	přestávka
21:00	II. část

úvodem

V prosinci 2012 se na pultech objevil český překlad biografie Paula Simona. Čtivou knihu Marca Eliota přeložil písničkář, novinář a spoluzakladatel Open Micu **Michal Bystrov**.

V Brně zatím leží a spí duo **Groovey** (Adam Kubát & Pavel Krivák), pokud vím nejvěrnější revival dvojice Simon & Garfunkel u nás. Repertoár dnes oprašují jen výjimečně, a to většinou zhruba 200km daleko.

I píšu Michalovi: Ta knížka, to je pěkná záminka, pojďme to propojit, pozvem kluky z Brna, přečtem kousek z knížky, já k tomu dodám pár svých českých překladů a bude dobře.

Michal obratem navrhuje, přizvat také básníka **Lukáše Duška** zvaného **Fin**, který má v šuplíku také pěkný štos českých parafrází Simonových textů. Tak budou originální verze uvedeny vždy českým překladem.

A už je nás pět. A to stačí.

Hudební cyklus Open Mic, stejně jako všechny dnešní účinkující, představujeme podrobněji na následujících stránkách.

Hlavního hrdinu našeho dnešního setkání pak představuje zevrubně kniha **Paul Simon**. Otiskujeme z ní ukázkou, která popisuje ranou zkušenost dvojice Simon & Garfunkel s pořady typu Open Mic, které právě tehdy právě v New Yorku kvetly. Text najdete v programu, knihu pak u vstupního stolku.

Vedle toho nabízíme k prodeji několik kvalitních plakátů, Michalovy hudebně archeologické knihy Příběhy písní a další zajímavý sortiment.

Renomé cyklu Open Mic sice pomalu stoupá, takový Paul Simon ale zřejmě na programu osobně jen tak nebude. Porušujeme dnes proto nepsané pravidlo, totiž pravidlo původní autorské tvorby, a věnujeme celý večer písním převzatým. Protože píseň ožívá tehdy, když se zpívá. A poslouchá. A my bychom rádi Simonovy písně na chvilku oživil.

Za všechny, kteří se na přípravě a programu podílejí, děkuje

Jan Řepka

Přehrávky pro Columbiu dopadly dobře, částečně díky schopnostem zvukaře Roye Haleeho, pohodového studiového profíka, který měl nejlepší sluch široko daleko (kdo ví, třeba s tím nějak souviselo, že byl synem herce mluvícího postavičku supermyši Mighty Mouse). Halee z toho, co kluci předvedli, pořídil dokonale vyvážený zvukový záznam. (V kabině s ním toho dne byl i Jim McGuinn, jenž se zanedlouho přejmenuje na Rogera McGuinna a rozjede to u Columbia Records ve velkém s Byrds – kapelou, která více než kdo jiný zpopularizuje ty nejlepší dylanovky.)

Společnost byla s výsledky spokojena a na žádost Toma Wilsona s duem skutečně podepsala smlouvu. Paul dal rychle dohromady asi dvanáct nebo třináct kousků, ze kterých by se dalo sestavit debutové album. Z jeho vlastních věcí se Wilsonovi zdálo v pořádku jen pět; zbytek poskládali převážně z lidových písniček, tak trochu ve stylu Dylanovy první desky: jednoduchá americká klasika, která, jak doufali, nikoho neurazí.

Ukážka je z knihy Marca Eliota Paul Simon v překladu Michala Bystrova. Vydal Galén v roce 2012.

”

Ke kladům knihy jednoznačně patří vydařený překlad i redakce textu, které se zejména v oblasti hudebních monografií v Čechách stávají vzácností.

[E15, Petr Frinta]

”

I laik bude po dočtení obohacen o to, jak to chodí za velkou louží v hudebním průmyslu nyní i v minulosti, a pochopí vzlety a pády malého génia s kytarou.

[Klub knihomolů, ABA]

GROOVEY

OR 30

Akustické duo **Groovey** z Brna vzniklo na přelomu milénia, ovšem jeho kořeny sahají až k dětství hlavních protagonistů - **Adama Kubáta** a **Pavla Křiváka**. Ovlivnění českou folkovou scénou, beatlemánií a dalšími individuálními hudebními vlivy, rozhodli se tito dva muzikanti pro interpretaci písni slavné dvojice Simon & Garfunkel (odtud také název), doplněnou skromnějším počtem skladeb vlastních. Nevystupují příliš často, o to početnější a vděčnější publikum ale mívají.

Adam Kubát se jinak pohybuje na trhu knižním: Ve vlastním nakladatelství Vakát vydává především skandinávskou překladovou literaturu. V současnosti rozvíjí novou metodu propagace: Ka každé nově vydané knize píše vlastní písničku, která má daný román podbarvit.

V rámci písničkářského cyklu Open Mic vystupovali Groovey zatím jen loni v červnu v Brně.

>> www.groovey.cz

PAUL SIMON

OR 30

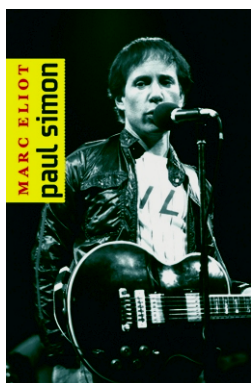

Americký písničkář **Paul Simon** oslavil loni své 70. narozeniny. Větší část své kariéry (od roku 1970) podepisuje své dílo sám, trvalou popularitu mu ale vydobyla druhá polovina let šedesátých. Tehdy se stal spolu se zpěvákem a hercem Artem Garfunkelem vůbec nejúspěšnějším hudebníkem své doby.

Simon je držitelem 12 ocenění Grammy (z toho třikrát za album roku), čestným členem písničkářských i rock'n'rollových síní slávy i laureátem Gershwinovy ceny za populární tvorbu.

Během 55 aktivních let napsal více než 170 písní a vydal 12 studiových alb sólových a 5 společných s Artem Garfunkelem. Dvakrát naplnil newyorský Central Park přibližně půlmilionovým davem. V roce 2006 ho časopis Time zařadil mezi „100 osobností, které změnily svět“.

V kontextu našeho Open Micu zbývá zmínit, že malá kavarenská scéna tohoto typu byla i pro Paula Simona v jistém bodě jeho dráhy nutným průchozím bodem. Podrobnější svědectví na následujících stránkách to dokládá.

Po většinu 20. století se „Village“ vyznačovala levným bydlením, čilým nočním životem, progresivním stylem divadla (tzv. off-Broadway), jazzovými zapadáky a skvělými bary, ze kterých během let vykristalizovalo umělecké jádro tohoto města ve městě. Kolem fontány se lidé sdružovali celý týden, hlavně v neděli, kdy se tu při bezplatných improvizovaných performancích houfovaly tucty hudebníků, básníků, studentů, duchodců, učitelů, žebráků, šachistů i místních obyvatel.

Zbytek čtvrti tvořily prostorné, a přece stále plné restaurace. Jedna z nich, Gerde's na Third Street, tady fungovala od nepaměti. V roce 1952 se jedenaosmdesátiletý majitel Gerde rozhodl jít do penze a prodal podnik třem italským přistěhovalcům, bratrům Mikeovi a Johnu Porcům plus jejich bratranci Joeovi Bastoneovi. Název Gerde's zůstal, a to i potom, co radnice odsoudila k zániku devět okolních bloků (včetně místa, kde stál původní restaurant) v rámci podivné dohody s Newyorskou univerzitou, která zde začala stavět ponuře vyhlížející věžáky. Hlavní slovo v téhle pokoutní transakci měl Nelson Rockefeller, který ze stavby významně profitoval.

Porcové se přestěhovali na adresu West Fourth 11, dost blízko na to, aby si mohli udržet zavedenou značku a – jak doufali – i starou klientelu. Jediný problém byl v tom, že štamgasty se z okolí podařilo vystrnadit také. Řada z nich musela přesídlit do čtvrti zvané Malá Itálie, což mělo za následek, že se restaurace se svými dvěma sty čtverečních metrů málem proměnila v pusté rejdiště much, obratně se vyhýbajících zakudrnacným mucholapkám, které tu visely z kovových stropů. Naštěstí zbyl provozovatelům dostatek stálých zákazníků, aby podnik nemuseli úplně zavřít.

Do této podivné prázdnoty vpadl Izzy Young se svou vášní pro všechny druhy folkové hudby. Roku 1957 si v čísle 110 na MacDougal Street otevřel kráček s průčelím, na němž stálo: Folklore Center. Po prvním ročníku newportského festivalu se z obchodu stalo místo setkávání, kam se mohl uchýlit každý přítel folkové muziky, jenž hledal ve „Village“ obživu nebo jen spřízněné duše. Young začal pomáhat se pořádáním koncertů, a brzy byly bary v centru plné sólistů, kteří neměli velké nároky a občas s sebou přivedli i pár zákazníků. Potom se Youngovi – ve spolupráci s majitelem chicagského klubu Gate Of Horn Albertem Grossmanem – podařilo v Greenwich Village a síni Town Hall v srdci Manhattanu zorganizovat koncerty, na kterých vystoupili Peggy Seegerová, Sonny Terry & Brownie McGhee, Oscar Brand, Reverend Gary Davis, New Lost City Ramblers, Happy Traum, Dave Van Ronk, Ramblin' Jack Elliott a spousta dalších folkařů.

Následně Younga oslovil reklamní agent Tom Prendergast a přesvědčil ho, že je nejvyšší čas otevřít ve „Village“ folkový klub s pravidelným programem. Když se poohlíželi po vhodném podniku, padl jim zrak na Gerde's a jeho nevyužitý prostor. Za barem zastihli Mikea Porca a rovnou se ho zeptali, zda by tu nechtěl pořádat hudební akce. Dohodli se vcelku snadno: Young s Prendergastem investují do propagace a vyplatí účinkujícím honoráře (budou-li nějaké). Také budou vybírat vstupné. Oproti tomu Mike si nechá všechno, co vydělá na jídle a pití.

Porco nebyl žádný zbrklý blázen. Věděl, že nemá co ztratit, a když si hosté dají pivo, limonádu, hamburger nebo pizzu, nejspíš na tom ještě něco trhne. Tak se zrodil klub Fifth Peg, ačkoliv mu tak nikdy nikdo neřikal. Pro všechny to bylo prostě Gerde's Folk City (Gerdovo město folku), a pro lidi z hudebního průmyslu navíc jakási folková Brill Building, kde se odbývaly křty potenciálních nástupců Kingston Tria i nových písniček, které stačilo jen nahrát a udělat z nich milionové hity.

Za chvíli klub praskal ve švech, ale jediný, kdo na tom doopravdy vydělával, byl Mike Porco. Young s Prendergastem se tedy stáhli a nechali dramaturgii na něm, jeho bratrovi a bratranci. Ti tři o folkové muzice nevěděli dohromady nic, zato bezvadně rozuměli řeči peněz. Mike zavedl cosi, co nazval *Pondělní hootenanny* (výraz, který převzal od Izzyho a Toma). V podstatě šlo o večery, během nichž mohl na pódium přijít každý, kdo si chtěl zahrát a zazpívat. Tyto bezplatné „hoot nights“ znamenaly šanci pro začínající talenty a brzy se z nich stala nejpopulárnější hudební sešlost v Greenwich Village.

Každé pondělí se klub zaplnil lidmi, kteří si přišli poslechnout jak osvědčené interprety, tak absolutní nováčky. Muzikanti přicházeli na řadu podle toho, jaká dostali čísla, a ta se volila čistě náhodou. Porco měl malý notýsek a do něj si dělal poznámky o reakcích publika. Když ke jménu účinkujícího přimaloval hvězdičku, znamenalo to, že u něj dotyčný nebo dotyčná může hrát celý víkend a ještě dostane zapláceno. K takovým šťastlivcům – trochu zvláštním, ale úžasně secvičeným – patřili i dva mladí muži, kteří si teď říkali Kane & Garr.

...

Koncem roku 1963 byli Paul a Artie připraveni znovu vystupovat jako duo. Tentokrát se nezaměřili na Brill Building, ale na „Folk City“. Pod názvem Kane & Garr se přihlásili na jedno z pondělních hootananny, vyzbrojeni třemi novými písněmi ze Simonova pera: Sparrow (Vrabčák), He Was My Brother (Byl to můj bratr) a The Sound Of Silence (Zvuk ticha), úzkostiplnou baladou, kterou bez debaty ovlivnila některá z tuctu ještě horkých dylanovek. Víc než tři věci by na „hoot night“ stejně zahrát nemohli.

...

Toho večera, na kdy jim Porco domluvil první placené angažmá, zpívali Simon s Garfunklem víceméně lhostejně, i když na poměry „Folk City“ docela zdvořilemu publiku. Klidně se mohlo stát, že v čase rokenrolového kvasu zapadnou. Mezi diváky však jako z udělení seděl někdo, kdo se domníval, že píseň He Was My Brother má jistou šanci na úspěch. Ten člověk se jmenoval Tom Wilson a shodou okolností produkoval nahrávky Boba Dylana pro Columbia Records.

...

V době, kdy si Kane & Garr odbývali svůj pěvecký debut v Gerde's Folk City, už Wilson patřil k nejvlivnějším producentům Columbia Records. Mohl spolupracovat, s kým chtěl, a neustále hledal nějaký „nový trháč“. K jeho rituálům patřilo trávit každou volnou chvíli na baru ve „Folk City“ a pozorovat příliv neznámých talentů. Náhodou byl u toho, když Kane & Garr absolvovali své první placené vystoupení, a písnička He Was My Brother se mu natolik zalíbila, že se ji rozhodl nahrát.

Jenže ne s Kanem a Garrem. Myslel si na Pilgrims, kapelu z Anglie, která právě přibyla do jeho hudební stáje a sháněla materiál. Pilgrims (Don Sanders, Tony Goodman a Chris King) reprezentovali tzv. křesťanský beat, žánr, jenž vznikl v Londýně a v USA se ujal až mnohem později pod označením „křesťanský rock“. Wilson doufal, že pro ně najde něco světsějšího a správně načasovaného, s čím budou schopni dobýt americký trh. Skladba He Was My Brother mu připadala ideální.

Dál už to šlo samospádem. Paul stále pracoval na částečný úvazek u hudebního vydavatelství E. B. Marks, s katalogem firmy obcházel talent scouty a zjišťoval, zda by se ta která píseň nehodila pro jejich interprety. V roli obchodního zástupce se jedenkrát setkal i s Wilsonem, ale tehdy u něj nepochodil.

Když pak chtěl Wilson po vystoupení v Gerde's Folk City písničku od Simona odkoupit, Paul ho (a Artieho nejspíš také) překvapil tím, že odmítl. Zato mu řekl, že by jim měl dát ještě jednu šanci, pustit je do studia, a pokud ho ani potom nepřesvědčí, že to zvládnou sami, mohou se začít bavit o Pilgrims. Wilson souhlasil a domluvil jim zkušební nahrávání, při kterém mu Paul s Artiem mimo jiné zazpívali The Sound Of Silence. Tentokrát se Wilsonovi to, co slyšel, zamlouvalo, a proto se zavázal, že klukům smlouvu s Columbií zkusí dojednat.

... pokračování na další straně